

Homília pri posvätení oltára vo Farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie, Chlebnice, 22.9.2026

Drahí bratia a sestry, o chvíľu budeme svedkami jedného z najkrajších gest dnešnej liturgie. Oltár bude pomazaný svätou krizmou. Biskup naleje krizmu na oltár a rozotrie ju po jeho ploche. Možno nás pri pohľade na toto gesto napadne otázka: prečo sa vlastne oltár pomazáva? Veď pomazanie krizmou poznáme predovšetkým pri človeku. Krizmou sme boli pomazaní pri krste, pri birmovaní, pri kňazskej vysviacke sa pomazávajú ruky novokňaza a pri biskupskej vysviacke hlava biskupa. A teraz bude tou istou krizmou pomazaný oltár. Práve tu sa ukazuje nádherné prepojenie medzi oltárom, Kristom a človekom.

Oltár je pomazaný preto, že predstavuje Krista. Samotné slovo Kristus – grécke *Christos* – znamená „Pomazaný“. Ježiš je ten, ktorého Otec pomazal Duchom Svätým. A my sme boli pomazaní preto, že patríme Kristovi a máme účasť na jeho živote. Keď sa teda dnes bude pomazávať oltár, nejde iba o posvätenie jedného predmetu v kostole. Je to zároveň pripomenutie toho, kým sme my. Aj náš život patrí Kristovi. Aj my máme byť vo svete miestom jeho prítomnosti. Potom budú nasledovať tri jednoduché znaky. Tri gestá, ktoré dnes uvidíme na oltári, ale ktoré by sa mali postupne objaviť aj v našom živote.

Prvým znakom bude **kadidlo**. Na oltári sa bude páliť kadidlo a jeho vôňa sa bude šíriť celým chrámom. Žalmista sa modlí: „Nech moja modlitba vystupuje k tebe ako kadidlo“ (Ž 141,2). Apoštol Pavol však používa ešte silnejší obraz. Hovorí kresťanom: „Sme Kristovou ľúbezňou vôňou pre Boha“ (2 Kor 2,15). To je nádherná veta: **byť Kristovou vôňou**. Vôňu nevidíme, ale cítime ju. Nemusí hovoriť, nemusí na seba upozorňovať. Jednoducho sa šíri. A podobne by sa mala šíriť aj Kristova prítomnosť cez náš život. Na oltár dnes položíme kadidlo. Ale pri každej Eucharistii na tento oltár prinášame aj svoj život. Prinášame Bohu svoje radosti, svoje bolesti, svoje starosti, svoje zápasy, svoju prácu, svoje rodiny, svojich blízkych. Prinášame mu to, čo nás teší, aj to, čo nás bolí. Apoštol Pavol nás vyzýva: „Prinášajte svoje telá ako živú, svätú, Bohu milú obeť“ (Rim 12,1). To znamená: celý náš život sa môže stať obetou. A od oltára sa potom vraciame do každodenného života. Tam sa má ukázať, či sme sa skutočne stretli s Kristom. V našej trpezlivosti, v ochote pomôcť. V spôsobe, akým sa správame doma, v práci, medzi susedmi, k človeku, ktorý nám nie je sympatický. Tam sa rozhoduje, či sme „Kristovou ľúbezňou vôňou“. Bolo by smutné, keby v tomto chráme voňalo kadidlo, ale z nášho života by vychádzala tvrdosť, hnev, závisť alebo neláskavosť. Oltár nás dnes učí: **nech sa aj tvoj život stane miestom, z ktorého sa šíri Kristova vôňa**.

Druhým znakom bude **biela plachta**, ktorou bude oltár prikrytý. Oltár sa stane stolom. A stôl nám pripomína hostinu. Eucharistia je obetou, ale zároveň je hostinou, ku ktorej nás pozýva sám Pán. V knihe Zjavenia počujeme: „Blahoslavení sú tí, čo sú pozvaní na

Baránkovu svadobnú hostinu“ (Zjv 19,9). Boh nás teda nepozýva iba stáť pred oltárom. Pozýva nás k svojmu stolu. Stôl má zvláštnu schopnosť spájať ľudí. Pri stole sa stretáva rodina. Pri stole sa rozprávame. Pri stole si podávame chlieb. Pri stole sa učíme deliť. Aj Eucharistia z nás vytvára rodinu. Apoštol Pavol veľmi jednoducho hovorí: „Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe“ (1 Kor 10,17). To je veľká výzva. Nestačí, že sa v nedeľu stretneme v jednom kostole. Nestačí dokonca ani to, že všetci pristúpime k jednému svätému prijímaniu. To, čo slávime pri oltári, má pokračovať aj za dverami kostola. Ak sme tu bratia a sestry, máme nimi zostať aj po skončení svätej omše. Ak si tu podávame znak pokoja, potom máme hľadať pokoj aj vo svojich rodinách. Ak tu prijímame jeden chlieb, potom nemôžeme vonku žiť tak, akoby nás druhí nezaujímal. Pán Ježiš povedal: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať“ (Jn 13,35). Biela plachta na oltári nám teda dnes pripomína stôl. A stôl nám pripomína, že Cirkev je spoločenstvo. Sme bratia a sestry. A práve po skončení svätej omše sa má ukázať, či tomu naozaj veríme.

Tretím znakom bude **svetlo**. Pri oltári sa rozsvietia sviece. Ježiš o sebe povedal: „Ja som svetlo sveta“ (Jn 8,12). Ale svojim učeníkom povedal aj niečo veľmi odvážne: „Vy ste svetlo sveta“ (Mt 5,14). A potom dodal: „Tak nech svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5,16). To je poslanie, ktoré si dnes máme odniesť od oltára. Svetlo pri oltári nemá zostať iba v kostole. Kristovo svetlo máme niesť tam, kde žijeme. Niekedy si myslíme, že na vydávanie svedectva potrebujeme veľké slová. Ježiš však hovorí o dobrých skutkoch. Svetlo kresťana je často veľmi jednoduché. Poctivosť. Vernosť. Čestnosť. Dobrota. Svetlo nerobí hluk. Jednoducho svieti. A keď je tma, aj malé svetlo je viditeľné zďaleka.

Drahí bratia a sestry, dnes teda neposväcujeme iba jeden oltár. Tento oltár sa nám má stať obrazom nášho kresťanského života. Bude pomazaný – a pripomenie nám, že aj my sme pomazaní a patríme Kristovi. Bude na ňom horieť kadidlo – a pripomenie nám, aby sa náš život stal Kristovou ľúbezňou vôňou (2 Kor 2,15). Bude prikrytý ako stôl – a pripomenie nám, že pri Eucharistii sa z nás stávajú bratia a sestry, jedno telo v Kristovi (1 Kor 10,17). A pri oltári sa rozsvieti svetlo – aby sme si pripomenuli Kristove slová: „Tak nech svieti vaše svetlo pred ľuďmi“ (Mt 5,16).

Prosme dnes Pána, aby sme neobdivovali iba krásu tohto obradu. Prosme ho, aby sa to, čo dnes uvidíme na oltári, stalo skutočnosťou aj v nás. Aby náš život voňal Kristom. Aby sme vytvárali spoločenstvo bratov a sestier. A aby tam, kam prídeme, bolo vďaka nášmu životu aspoň o trochu viac svetla. Amen.